

Carl Maria von Weber:

Max' Arie af Op. „Jægerbruden“.

Nej, længer kan jeg ikke bære den Angst,
som tynger mit Bryst.

Hvad var min Synd, hvad er min Brøde?

Hvor skal jeg søge Haab og Trøst?

Gennem Dale, gennem Lunde

drog jeg før med frejdigt Sind!

Alt, hvad Blikket øjne kunde,

Kuglen sikkert hented ind!

Alt, hvad Blikket øjne kunde,

Kuglen sikkert, ja, sikkert hented ind.

Glad om Aftenen hjem jeg vendte,

for mit Bytte Løn jeg fik,

Løn for al min Længsel

ved Agathes ømme Elskovsblik,

ja, ved Agathes ømme Elskovsblik.

Vil Dybets Magter nu mig ramme?

Har du, o Gud, mig helt forladt?

Skal da Fordærvelsen mig ramme,

nedsænkes jeg i Vanvids Nat?

Nu sit Vindue op hun lukker,

lytter vist til mine Fjed,

og i Haab sin Sjæl hun vugger!

Max har Sejerstegnet med.

Naar bag Løvet Stjernen blinker,

hun den elskte tror at se!

Øjet smiler, Haanden vinker,

kun et Spil, kun et Spil af Kærlighed.

Øjet smiler, Haanden vinker,

kun et Spil af Kærlighed.

Nej, Dybets Magter røve min Styrke,

min Sjæl fortvivler, alt er tabt!

min Sjæl fortvivler! ve mig,

alt er tabt.

O tænd et Lys i dette Mørke!

Gud, vær barmhjertig!

O, vær barmhjertig!

Frels mig, Gud!

end min Kval!

o, vær barmhjertig.